

Sygn. akt IV KZ 14/20

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **E. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 maja 2020 r.,

zażalenia obrońcy

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego w (...) z dnia 20 lutego 2020 r., sygn. akt II AKo (...),

o odmowie przyjęcia środka odwoławczego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;

**2. obciążyć skazaną kosztami postępowania przed Sądem
Najwyższym.**

UZASADNIENIE

E. S. została skazana wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...), za popełnienie czynu z art. 286 § 1 oraz czynu zabronionego określonego w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Orzeczenie to utrzymano w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), po oddaleniu przez Sąd II instancji apelacji wniesionej przez obrońcę skazanej.

Dnia 15 listopada 2019 r. do Sądu Apelacyjnego w (...) wpłynął wniosek obrońcy E. S. o wznowienie postępowania karnego i uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), oraz

przekazanie sprawy właściwemu Sądowi do ponownego rozpoznania. Podstawę merytoryczną wniosku stanowiła nieobecność skazanej na rozprawie apelacyjnej w dniu 30 kwietnia 2019 r. po uprzednim nieodebraniu przez E. S. nadanego pocztą zawiadomienia o terminie rozprawy i na skutek niepoinformowania skazanej o tym terminie przez obrońcę. Tym samym, zdaniem wnioskodawcy, ziściły się przesłanki wznowienia postępowania określone w art. 540b § 1 k.p.k.

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKo (...), Sąd Apelacyjny w (...) oddalił wniosek o wznowienie postępowania, zasądzając od skazanej na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania wznowieniowego.

Postanowienie to zaskarżył w całości obrońca E. S. , zarzucając mu naruszenie art. 176 ust 1. Konstytucji, poprzez brak możliwości złożenia odwołania od postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 31 stycznia 2020 r. o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania oraz naruszenie art. 438 § 3 k.p.k. poprzez popełnienie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że zwrot zawiadomienia o terminie rozprawy wraz z adnotacją „nie podjęto w terminie” należało uznać za przesyłkę doręczoną prawidłowo.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia i wznowienie przedmiotowego postępowania.

Dnia 20 lutego 2020 r. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) zarządził o odmowie przyjęcia złożonego przez obrońcę środka odwoławczego.

Zarządzenie to zaskarżył obrońca E. S. , stawiając mu zarzuty :

1. naruszenia art. 176 ust 1. Konstytucji, poprzez brak możliwości złożenia odwołania od postanowienia Sądu o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania, wydanego przez Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 31 stycznia 2020 r.;
2. naruszenie art. 438 § 3 k.p.k., poprzez popełnienie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu,

że zwrot zawiadomienia o terminie rozprawy wraz z adnotacją „nie podjęto w terminie” należało uznać za przesyłkę doręczoną prawidłowo.

Wniósł przy tym o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz wznowienie przedmiotowego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie, wniesione przez obrońcę oskarżonej, podobnie jak wcześniej formułowane przez niego środki odwoławcze, jest niesłuszne w stopniu oczywistym i, jako takie, nie zasługuje na uwzględnienie.

Podnoszona przez skarżącego argumentacja odnośnie do kształtu obowiązujących regulacji i wykładni przepisów – w szczególności co do fikcji prawidłowego doręczenia w sytuacji niepodjęcia przesyłki sądowej – choć interesująca, nie może stanowić podstawy wzruszenia prawomocnie zapadłego orzeczenia skazującego, utrzymanego wyrokiem Sądu Apelacyjnego. Sądy w Polsce orzekają bowiem na podstawie i w granicach obowiązującego prawa, a nie w oparciu o postulaty *de lege ferenda* – które sformułował autor zażalenia, całkowicie abstrahując od aktualnego brzmienia przepisów.

Jest oczywistym, że art. 540 b § 1 k.p.k. nie znajduje zastosowania w sytuacji, gdy nieobecny na rozprawie oskarżony został prawidłowo powiadomiony o terminie (a jedną z form prawidłowego zawiadomienia jest dwukrotne awizowanie korespondencji, o którym mowa w art. 133 § 2 k.p.k.) lub w rozprawie uczestniczył obrońca. Wynika to wprost w treści art. 540b § 2 k.p.k. Obie te okoliczności wystąpiły w sprawie E.S. i uniemożliwiają wszczęcie postępowania wznowieniowego w oparciu o przesłankę z art. 540b § 1 k.p.k.

Całkowicie niezasadna, ponieważ również oderwana od obowiązującego stanu prawnego, jest także argumentacja podniesiona w treści zażalenia na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 lutego 2020 r. o odmowie przyjęcia środka odwoławczego. Po pierwsze, podniesione zarzuty nie odnoszą się do zaskarżonego orzeczenia, lecz stanowią niemal wierną kopię wcześniej poruszanych kwestii. Po drugie, oparte są

na autorskich koncepcjach obrońcy, a nie na obowiązujących przepisach. Skoro bowiem art. 457 § 1 k.p.k. wyklucza możliwość złożenia zażalenia na postanowienie oddalające wnioski o wznowienie lub pozostawiające go bez rozpoznania, jeśli orzekł o tym sąd apelacyjny lub Sąd Najwyższy, takie zażalenie jest z mocy prawa niedopuszczalne i słusznie odmówiono jego przyjęcia.

Rozważania na temat zasadności czy zgodności z zasadami konstytucyjnymi treści poszczególnych przepisów proceduralnych mogą stanowić kanwę inspirującego opracowania naukowego, ale na pewno nie podstawę pisma procesowego. Trudno się oprzeć wrażeniu, że kwestia ta umknęła skarżącemu z pola widzenia, dlatego wymagała przypomnienia.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie .